

DELIRIUM?!

spirituele roman

ERICK OVERVEEN

© 2020

Voor J.

Titel: Delirium?!

Schrijver: Erick Overveen (Erik Geurten)

ISBN: 9789464180541

Coverontwerp: Citizen Media Valkenburg a/d Geul

Eindredactie: Eisso Post

Met dank aan Donovan Spaanstra voor het beschikbaar stellen van zijn graffiti portret uit 2004.

Als eerbetoon aan de vermoorde Theo van Gogh schilderde Donovan Spaanstra een groot portret op het huis aan Warmoesstraat 131 in Amsterdam.

Amsterdam © oktober 2020

Hoe verachtelijker zijn leven is, hoe meer de mens eraan hecht, het is dan een protest.

Een gedurige wraakoefening.

Honoré de Balzac

AUGUSTUS 2004

*The program for this evening is not new
You've seen this entertainment through and through
You've seen your birth, your life and death
You might recall all of the rest
Did you have a good world when you died?
Enough to base a movie on?*

Jim Morrison / 'The Movie' / 1978

Woensdag 25 augustus 2004

'Mulder! Recreatie!' Een marinier met een stekelkapsel steekt zijn hoofd om de hoek van de deuropening. 'Zo meteen heb je een intakegesprek met het afdelingshoofd.'

'Wie bent u?'

'Je ergste nachtmerrie,' lacht hij schuin. 'Geintje. Gijs is de naam.'

Ik moet mijn cel uit! Maar, o! Koudwatervrees regeert!

Al dagen loop ik in dezelfde kleren rond. Ik lijk wel een psychiatrische patiënt.

Alhoewel er weinig verschil lijkt te zijn tussen geesteszieken en gedetineerden als je hier rondkijkt. Ik neem grote happen lucht als een vis die uit zijn omgeving is geslingerd en levend ligt te verbranden in een kuil.

Eén teen in het water. En... brr... dan ga ik maar...

Het gevaarlijke bijgeloof dat de *l'uomo delinquente*, de misdadige mens, een inferieur wezen zou zijn, werd door kerk en kapitaal jarenlang consequent op het plebs geprojecteerd. Rond het jaar 1800 leek het Amsterdamse Rasphuis op een soort levend schilderij van Caravaggio waarin het wemelde van de vogelbekken, roodbaarden, junkenkoppen en eenogigen. Duivelskinderen, kortom. Verstoten door hun eigen familie alsof ze een besmettelijke ziekte verspreidden. Regelmatig stonden voltrekkingen van de doodstraf op *den program*, met notoire krankzinnigheid of gevangenisopstanden tot gevolg en een publiek dat zijn sadomasochistische verlangens heimelijk manifest zag worden.

Pas na de Tweede Wereldoorlog begonnen geleerden van het kaliber Foucault er gewag van te maken dat langdurige isolatie júst geestesstoornissen als insania neurotica, amentia of paranoia in de hand zouden kunnen werken. Het idee dat de

misdadiger in een afgrond van eenzaamheid moest worden geworpen om een loutering te ondergaan, werd steeds frequenter afgedaan als een waanidee.

Ten opzichte van een eeuw geleden is er echter weinig veranderd: mijn afdeling, 24 stalen deuren aan weerskanten van een lange gang, is dezelfde hogedrukketel van door elkaar bewegende verkrachters, junkies, freaks, loverboys, killers, stalkers, *slackers*, onzichtbare pedofielen en terroristen. Duitsers, Belgen, Fransen, Somaliërs, Nigerianen en opvallend genoeg slechts een handjevol originele Nederlanders. Vrijwel iedereen heeft zichzelf verminkt middels kleureninkt. Er is hoop en koppigheid. Oud en jong, levenspijn en levenslust, mysterie en openheid. In één woord: leven.

Tijdens mijn intakegesprek in de aula drukt Gijs me een formulier in handen. Zelfs de huisregels van de gevangenis doen dictatoriaal aan:

Wanneer u niet te allen tijde de instructies van de bewaarders strikt opvolgt, kan u een straf worden opgelegd variërend van het intrekken van privileges tot de veroordeling tot een isolatiecel.

In sommige regels klinkt het failliet van mijn land: leegte, schijnheiligheid en manipulatie.

‘Hier even een krabbeltje zetten dat je akkoord gaat en dan krijg je zo een telefoonkaart en een pakje shag,’ kucht Gijs. Zijn hoofd lijkt direct aan zijn lichaam vast te zitten.

‘Ik rook niet.’

‘Iedereen rookt hier.’

‘Ik niet.’

‘Komt nog wel,’ zegt hij nors.

Probeert deze vertegenwoordiger van de zuiverheid me aan het roken te krijgen? Om zijn incompetentie te verbergen, heeft deze ex-marinier met zijn belachelijke stekelhaar zich volgehangen met traangas, een gummiknuppel en handboeien.

‘O, en je gedetineerdenpasje, natuurlijk.’ Met een diepe zucht schuift hij een plastic kaartje naar me toe waar een gruwelijke *mugshot* van mezelf op prijkt.

‘Hoelang ben je al hier, Mulder?’

‘Een dikke week nu, denk ik.’

Zijn walkietalkie piept en kraakt. ‘Steek je neus eens wat meer buiten de deur. Anders gaan we nog denken dat je jezelf iets aan wilt doen of zo,’ mompelt hij zonder me een blik waardig te gunnen.

Ik vertel hem maar niet dat ik – zoals gewoonlijk – tussen het vroege voorjaar en de aanstaande herfst getroffen word door inzinkingen. Bang voor wat ik het ‘zwarte monster’ ben gaan noemen, dat vooral op de nachtelijke uren bezit van me neemt.

‘Ik ben niet echt wat je zegt ‘van de straat’.’

Zijn boze ogen kijken me indringend aan. ‘Nee, je bent nu van de stáát.’

Hoeveel hartkloppingen nog?

Ik sjok terug naar mijn cel. Een hok van amper zeven vierkante meter met een smerige stalen po. Het is zo’n beetje de laatste buitenpost van de beschaving binnen deze bakstenen gevangenisflat, die troosteloos uittorent boven een voorstad van Maastricht: de PI Overmaze genaamd. Hier, onder de rook van chemische fabrieken,

achter een soep van chemisch afval – de Maas –, nota bene op amper een steenworp afstand van het oude kantoor van mijn vaders containerbedrijf, zal ik de komende weken verblijven. Toen we een keer langs de gevangenis reden, zei hij tegen me: ‘Zorg dat je daar nooit terechtkomt.’ Wat papa echter over het hoofd zag, was het feit dat wanneer je een schrijver in de cel gooit, je hem in wezen opsluit in zijn werkkamer.

Met lange tanden probeer ik even later een lauwe, matte magnetronmaaltijd te nuttigen, maar de kabeljauw zinkt als een natte spons in mijn maag en de saus lijkt wel opgewarmde terpentijn. Sinds ze me in dit massagraf hebben ingekapseld, lijd ik aan een cocktail van klachten en pijntjes: spierpijnachtige steekjes in mijn lever, bijvoorbeeld. Hartkloppingen. En bij vlagen een hyperventilatieaanval. Misschien is het een tekort aan vocht of gebrek aan vitaminen. Of is het de heer K.? Zoals die ook mijn vader van binnen uitholde en versneld zijn graf introk?

‘Ho! Mulder, Arturo? Dat ben jij toch?’ Een lange, broodmagere bewaker kijkt stoïcijns op me neer.

Ik knik.

‘Je raadsman is er.’

Even later staan Wiersma en ik gespannen tegenover elkaar in een kleine spreekkamer, van niet meer dan acht vierkante meter linoleum met een gammeltafeltje, begrensd door muren en een dikke, stalen deur.

Mijn piketadvocaat laat mijn strafdossier minachtend tussen zijn vingers wapperen. ‘Ik heb veel fraudezaken in mijn leven gedaan, Mulder, maar deze is wel erg scherp.’ Hij bladert onrustig door zijn papierwinkel heen en knikt zonder op te kijken. ‘Toen jij ondergedoken zat in een banlieue van Parijs bij die vriendin van je, die Laura, is de recherche in Nederland bezig geweest om het netwerk om je heen te sluiten,’ gaat hij hoofdschuddend verder. ‘Ik zie hier in het proces-verbaal dat ze zelfs je appartement in Scheveningen meerdere keren hebben doorzocht.’

Ik sla mijn handen voor mijn ogen. ‘Daar woon ik al een eeuwigheid niet meer!’

‘Dat mag dan wel zo zijn, maar op je oude zolder hebben ze toch nog een hoop gevonden: laptops, computers, USB-sticks, vuilniszakken vol post, rekeningafschriften en aantekeningen. Alles is in beslag genomen,’ gaat hij verder. ‘Alles, alles, alles. Wat mij vooral zorgen baart, zijn de bewijzen voor bedrijfs- en hypotheekfraude. En trouwens, er zaten afschriften uit de zomer van 2000 tussen waarop je meer dan drie ton aan opties bleek te bezitten. Een relatief hoog bedrag voor iemand van... Hoe oud was je toen? 25, 26?’

Ik knik amper zichtbaar.

‘Van miljonair naar krantenjongen,’ verzucht Wiersma hoofdschuddend.

Terwijl ik met mijn gezicht op mijn hand leun, schuift hij ongevraagd *De Telegraaf* onder mijn neus.

Maandag 23 augustus 2004

INTERNATIONAAL GEZOCHTE MEESTEROPLICHTER AANGEHOUDEN

Van onze verslaggever

In de nacht van zondag op maandag 16 augustus 2004 heeft de politie Amstelland een 31-jarige man aangehouden die werd gezocht wegens

miljoenenfraude aan belastingontduiking, witwassen, computerhacking en flessentrekkerij. Volgens een woordvoerder van het Openbaar Ministerie is de man eerder in beeld gekomen bij justitie in verband met de vermissing rond de 18-jarige theaterstudente Luna van Bohemen in september 2001.

De man, met wie de vrouw destijds een relatie had, werd er kort van verdacht een rol te hebben gespeeld rond haar verdwijning. Dit werd echter nooit bewezen. De studente werd op zondagavond 2 september 2001 voor het laatst gezien in haar woonplaats Amsterdam. Sindsdien ontbreekt van haar elk spoor.

Ondanks het feit dat de man de spil was geworden in een groot aantal politieonderzoeken in verband met internationale fraude en witwaspraktijken, kon hij jarenlang niet worden opgespoord. Gisteravond liep hij echter tegen de lamp bij een reguliere alcoholcontrole op de A2 ter hoogte van Stein (Zuid-Limburg).

(Bron: Reuters)

Wiersma staart naar de vloer. 'Heb je écht alles in je eentje uitgevoerd? Gaf je leiding? Werd je geleid wellicht?'

'Ik wil niet leiden en ik wil niet geleid worden,' antwoord ik.

'Je megalomane wanen zijn in elk geval goed genoeg voor de voorpagina van *De Telegraaf*. Rechtbankjournaliste Saskia Belleman beweerde op televisie dat jij meer dan twee miljoen euro hebt verduisterd.'

'En jij gelooft dat?' Ik ga beledigd achterover zitten. 'Luister – en ik herhaal dit nooit weer, Wiersma. Wat er over mij beweerd wordt, zijn halve waarheden, fabricages van op eigenwaarde ontspoorde schepsels, die daarin gesteund worden door op 'wraak' uit zijnde redacties, talentloze wannabe's die de middeleeuwen laten herleven. "Kruisigt hem!" Vroeger werd je als schurk vastgebonden aan een schandpaal met een bord om je hals met het woord 'ezel' erop, alsof je een beest was. Of er werden pamfletten van verspreid om je zwart te maken. Alexander Pope overkwam dat bijvoorbeeld. Na het schrijven van zijn meesterlijke, altijd evoluerende *The Dunciad*, werd hij een mikpunt van de autoriteiten. Pope! Een van onze grootste *geesten*. Hij werd afgeserveerd als een ketter. Tegenwoordig gebeurt dat te kust en te keur.'

'Maar je vraagt er toch zelf om? Jij verklaart de maatschappij de oorlog,' zegt Wiersma.

Ik schud mijn hoofd. 'Zij heeft mij de oorlog verklaard, Wiersma. Logisch. Ik ben schrijver. Zo'n beetje het grootste gevaar voor elke zichzelf respecterende dictatuur, zolang we een uitbraak van het vogelpestvirus buiten beschouwing laten.'

Wiersma begint schaapachtig te lachen, buigt zich naar me toe en vraagt dan, fluisterend: 'Even tussen jou en mij, Arturo. Jij wordt vervolgd omdat je twee miljoen euro hebt buitgemaakt. Niet omdat je auteur bent. Dus... Waar zijn die miljoenen gebleven?'

Ik bedek mijn gezicht met beide handen. 'Nou, goed. Ik zal het beknopt voor je samenvatten.'

Wiersma slaakt een diepe zucht terwijl hij onhandig een pen uit zijn binnenzak vist.

'Je weet zeker dat we hier niet worden afgeluisterd?'

Hij knikt.

Ik haal diep adem. ‘Oké. Nadat ik het kindsdeel van mijn vader, een slordige ton, in ontvangst had mogen nemen, en ik berekend had dat ik minimaal twee miljoen euro nodig had om financieel autonoom te worden, regelde ik een baantje als quoter op het Damrak in Amsterdam. Eind 1999 bestond het *open outcry system* daar nog. Live handelaren in kleurrijke jasjes. Lawaai. Tot die tijd was ik – in chronologische volgorde – producer, deejay en freelancejournalist geweest en nu, vanwege de onverwachte dood van mijn vader en het daaruit voortvloeiende kindsdeel, fulltime daytrader geworden.’

‘Zonder enige ervaring belandde je in de spil van de macht?’ vraagt Wiersma, terwijl hij kleine slokjes water neemt om zijn verbazing weg te spoelen.

Ik knik. ‘Gewoon via een uitzendbureau. Heel banaal. Bij Adecco tegenover het Damrak zochten ze quoters en traders die een opleiding wilden volgen met de mogelijkheid om uiteindelijk daytrader te worden.’

‘Hoe was dat? Die beurswereld?’

Ik slaak een diepe zucht. ‘De effectenbeurs was een vreemde planeet van hogesnelheidstransacties waar alleen al op de valutamarkt elke dag een biljoen dollar van eigenaren wisselde. Op dagen dat er een koerse explosie plaatsvond, hoorde je overal gejuich. Het leek wel een sportwedstrijd. Dan klonk er een bel en stookte de cocaïne op. Dan werden de limousines voorbereid en de hoeren gekeurd alsof het vee betrof.’

Wiersma schiet in de lach. ‘Jezus. Aan de manier waarop jij praat, kan ik inderdaad horen dat je schrijver bent.’ Met enige moeite trekt hij zijn colbert uit. ‘Ik ga er eens goed voor zitten, denk ik.’

‘Vóór twaalf uur moeten we een uur achter de deur in verband met de lunch van onze beschaafde onderdrukkers.’

Hij kijkt gehaast op zijn Rolex. ‘Dan hebben we nog drie kwartier. Kom, vertel me over Kay. Die heb je daar leren kennen, toch? Op de beursvloer? Dat las ik in het verhoor, tenminste?’

Ik knik instemmend. ‘De omstreden Kay van der Heijden, bijgenaamd ‘de Goudzoeker’, was op het moment dat we elkaar ontmoetten bijna 40 jaar. Hij leek in zijn doen en laten, met zijn schilderachtige neus en onoverwinnelijke blik, bijna op een jonge versie van Willem Holleeder, de ontvoerder van Heineken. Deze aristocraat met zijn beleggingskantoor op de Zuidas leefde het leven zoals het mij voorstond. Hij had een privéarts, een sporttrainer, een kok, en hij wierp zichzelf op als een flitshandelaar op de Japanse Nikkei die in opdracht van privéklanten de aan- en verkoop van bedrijven begeleidde. Ondanks – of juist dankzij – zijn succes, hing de geur van fraude altijd om hem heen. Bijna iedereen op het Damrak wist dat de FIOD zijn beleggingsbedrijf De Goudzoeker had doorgelicht op verdenking van illegale geldstromen.’

Wiersma’s ogen sperren zich wijd open. ‘Dat heb ik gehoord, ja.’

‘Ondanks het feit dat de rechter hem vrijsprak, bleven onze collega’s hem zien als een aartsbedrieger. Ik kreeg het gevoel dat hij tussen de haaien zat, omsingeld door onzichtbare vijanden, als een moderne Julius Caesar, of een Kennedy. Kranten probeerden zijn verleden op te helderen. Was hij een Amerikaanse Duitser? Puissant rijk geworden dankzij de verkoop van schimmige dotcombedrijfjes? Of zat er meer achter? Stond hij stiekem toch met een been in de onderwereld? Was hij wel de oorlogsveteraan die hij beweerde te zijn? Of had hij het verzonnen om zijn imago allure te geven?’

Wiersma maakt zonder op te kijken driftig aantekeningen.

‘Toen hij onverwacht opdook bij de UPC-stand, waar ik inviel voor een zieke collega, en hij Nederland als een orwelliaanse staat afserveerde, begreep ik dat we *kindred spirits* waren. Nog dezelfde avond aten we Indonesisch in een *executive dining room* en begon hij me te introduceren in de kringen van de Amsterdamse jetset: een wereld van limousines en hotelsuites, van dure champagne en avondjes oppervlakkig geklets, van roodgele cocktails en jazzmuziek. Mijn leven ging erop vooruit. Hij bleek hoog in de bomen te zitten. Hij kende iedereen: van Job Cohen tot Pim Fortuyn en van Wouter Bos tot advocaten als Gerard Spong. Hij werd op handen gedragen door voetballers, vastgoedjongens en projectontwerpers. Bovendien sponsorde hij – nog steeds trouwens – de grote kunstenaars van onze tijd, zoals Thomas Rosenboom, Boudewijn Büch en Theo van Gogh.’

‘Jou ook?’

Ik knik. ‘Kay was een soort mecenas. Zelfs nu ik hier zit, helpt hij me nog. En natuurlijk is de kunstenaar gevoelig voor geld, roem en vrouwen. Stijl werd steeds belangrijker voor me. Op aanraden van hem begon ik pakken te dragen van Ermenegildo Zegna, Louis Vuitton en Francisco van Benthum. Driedelige pakken met witte overhemden en dubbele manchetten eronder. Burberry Prorsum. Stropdassen van Gucci en een ronde Persol 714 op mijn neus à la Steve McQueen. Hij meende dat dat beter voor mijn carrière zou zijn.’

‘Hoe heb je zo’n risico kunnen nemen? Ik bedoel, zomaar gaan beleggen, zonder al te veel ervaring... Met het geld van je vader nog wel.’

‘Luister, Wiersma, als Kay niet zoveel kennis van technische beursanalyse had gehad, zou ik dat risico nooit hebben durven nemen. Tijdens een kerstborrel in de Rode Hoed in Amsterdam onthulde hij de zeven spirituele wetten van het daytraden aan me. “Je moet de beurs als rivier beschouwen,” legde hij me uit. “*You just go with the flow*. Als jij wilt beleggen met het kapitaal van je ouweheer, dan moet je alles weten, Art.” Ja, zo noemde hij me meteen. ‘Art’. Heel amicaal eigenlijk. Een beetje te amicaal nu ik erover nadenk.’

Ik zet een zware stem op om Kay te imiteren: “En belangrijker nog, Art, je moet kunnen leven. Sinterklaas bestaat niet meer. Deprimerende zelfverwijten zijn voor losers. Voor elke gulden die je verdient, zal je keihard moeten werken.” Toen stond Kay op en tikte plechtig tegen zijn glas. “De enige, werkelijk rijke schrijvers zijn de optieschrijvers. In die zin heb je meer aan Nikolai Dmitriyevich Kondratiev dan Dostojevski.”

“Kondra... wie?” vroeg ik hem.

“...tiev. Jochie! Tenzij je bij de 99 procent van het gepeupel wil horen dat teert op de kruimels die de boven ons gestelden voor hen overlaten. Kondratiev zag in dat onze wereld de speelbal is van een krachtveld dat de onwetende meute in zijn greep houdt,” ging hij opgewonden verder. “Kondratiev begreep dat de beurs niets anders is dan een weerspiegeling, een soort massahypnosemeter van dat krachtveld.”

Ik weet nog dat ik in de lach schoot omdat hij zo van zichzelf overtuigd was. “Je gaat me toch niet vertellen dat je een determinist bent?”

“Natuurlijk. Jij ook. Anders zouden we ons niet bezighouden met het voorspellen van de beurs,” determineerde hij.

Een serveerster vulde onze glazen bij.

“Maar dat zou betekenen dat alles van tevoren is uitgestippeld,” sputterde ik tegen. “Ik bepaal mijn leven zelf.”

“You wish!” riep hij, terwijl hij een Havana aanstak. “*We are unwitting puppets on a stage*, jochie. Shakespeare.”

Ik herinner me dat hij rook in mijn gezicht blies toen hij dat zei.

“Alles staat in dienst van hogere machten. Een gesloten, zichzelf regulerend ecosysteem met een eigen cyclus waarin wij mensen als mieren worden gebruikt om het in stand te houden. Een natuurverschijnsel dat je overal in terugziet. Zelfs in stormen of elektromagnetische oprispingen als het noorder- en zuiderlicht, zelfs in periodieke epidemieën als de pest of aids of in een opvallende politieke carrière van het kaliber Kennedy.”

Ja, ik herinner me precies hoe Kay me dat vertelde destijds, zo gedecideerd. Zo opgewonden.’

‘Zo gedetailleerd?’ vraagt Wiersma. ‘Wonderlijk.’

‘Wil je weten wat we aten? Eigengemaakte fettuccine met everzwijnsaus en rode huiswijn uit een karaf. Kay had namelijk zijn eigen kok ingehuurd.’

‘Wonderlijk. Nou goed, man, ga door. Wellicht is het bruikbaar in mijn verdediging. Jij werd gemanipuleerd.’

‘Gemanipuleerd? Nee. Ik was zelden zo geboeid. Kay trok een schoteltje halfgare bitterballen naar zich toe en tikte me op mijn vingers toen ik er ook eentje wilde pakken.

“De Kondratieffgolf beweegt zich voort in de zogenaamde sinusoidale cyclus,” ging hij verder. “Om je toekomst te voorspellen, hoef je dus in principe alleen maar de tijdsgeest van je grootouders te bestuderen. Met andere woorden: het is de golf die de gebeurtenissen veroorzaakt. Niet andersom. Volgens mijn berekeningen breekt binnenkort een nieuwe fase aan waarin onze gouden kalveren zullen schudden op hun voetstukken.”

Ik protesteerde. “Mij lijkt het dat er naast causale verbanden ook steeds nieuwe verbanden ontstaan en verdwijnen?”

“Nope! De beurs heeft geen trigger nodig. Die is deterministisch bepaald. *Ducunt volentem fata, nolentem trahunt!*¹ Laat maar. Begrijpt toch niemand.”

Exact op dat moment doemde er een jong meisje onverwacht voor ons op. Kay prikte met een vork haar richting uit.’

Wiersma kijkt onthutst op.

“Hier hebben we Luna,” hoorde ik hem zeggen, “de dochter van mijn assistente.”

“Hoi, ik ben Luna dus,” zei het meisje, terwijl ze een kus op Kays lippen plakte.

Ik zweer het, Wiersma. Luna keek me aan en blééf me aankijken, alsof ze instant gehyponotiseerd werd.’

Wiersma slaakt een diepe zucht. ‘Arturo, laten we...’

‘Met haar melkblanke huid, haar roze jukbeenderen, en droevige ogen was ze haast een prerafaëlitische schoonheid. “Ik kom me even laten vernederen door Kay,” zei ze, haar hoofd verlegen gebogen naar de grond. Precies dát zei ze.’

---

¹ Dit betreft een beruchte uitspraak van Dante: ‘Het noodlot leidt de gewillige. De onwillige wordt meegesleurd.’ Dante (Durante) di Alighiero degli Alighieri (Florence, tussen 14 mei en 13 juni 1265 OS – Ravenna, 14 september 1321) was een Italiaanse dichter, schrijver, moraal filosoof en kortstondig politicus. Het kan niet anders of zijn *De goddelijke komedie* is een verrukkelijk en therapeutisch werk geweest om te componeren. De eminente geleerde, dichter en politicus Dante Alighieri, verbannen uit zijn geliefde Florence, waar het verval door toedoen van zijn politieke vijanden ernstig had toegeslagen, verleende zichzelf begin veertiende eeuw het voorrecht te gaan kijken hoe de zaken er in het hiernamaals voor stonden. En ziedaar: allerhande lieden die hij vreselijk had veracht bleken naar de hel te zijn afgevoerd, of daar snel verwacht te worden. In de derde gracht van de achtste hellekring stuit hij op paus Nicolaas III, ondersteboven in een put, zijn voeten losjes in de vlammen. Zodra de omgekeerde ex-paus Dante hoort naderen, informeert hij nonchalant: ‘Bonifatius, zijt gij daar al?’ Hij verwacht namelijk Bonifatius VIII, de schaamteloos op wereldlijke macht beluste paus die in Florence op slinkse wijze met Dantes vijanden samenspande. Onthutsing én opluchting bij Dante. Diep in de hel, waar verraders voor eeuwig zijn vastgevroren, hoort Dante dat er snel een plekje in het ijs vrijkomt voor Carlino dei Pazzi, de ellendige intrigant die een hoofdrol speelde in zijn politieke ondergang en verbanning. Driekwart van de lezers schijnt *De goddelijke komedie* niet uit te lezen, hebben Italiaanse geleerden onderzocht. Na de Hel houden ze het voor gezien. Wat er op de Louteringsberg en in het Paradijs gebeurt, dat geloven ze wel. Het was mijn bedoeling in hogere sferen op te stijgen, lieve Luna, maar ik biecht op deze plek op dat ik een jaar of vijftien geleden ook ben gestrand aan de voet van de Louteringsberg, waar de zielen van vers gestorvenen wachten tot een engel ze een keer binnenlaat en het uitboeten van hun zonden kan beginnen, iets waarmee ze eeuwen bezig kunnen zijn.

Wiersma schudt zijn hoofd en slaakt opnieuw een diepe, vermoeide zucht. Hij staart een tijdje naar zijn aantekeningen. ‘Luna?’ vraagt hij me hoofdschuddend.

‘Luna van Bohemen, ja.’

‘Het verdwenen meisje?’

‘Ja, die ja.’

Wiersma neemt een paar slokjes water en schudt zijn hoofd. ‘Ze was nog maar een kind toen, gok ik. Vijftien? Zestien?’

‘Hou op, Wiersma. Toen Dante zijn Beatrice tegen het lijf liep, was ze negen jaar. Negen! Vanaf dat moment was zij alles voor hem. Zijn hele universum. Het is dat Griekse woord *anagnorisis*, de schok der herkenning.’

Wiersma slaat zijn handen voor zijn gezicht. ‘Ik weet niet of ik dit soort dingen wel wil weten,’ kreunt hij. Opnieuw werpt hij een haastige blik op zijn horloge. ‘We verspillen kostbare seconden. Kom, vertel me hoe je de erfenis van je vader bent kwijtgeraakt. Dat kan in het belang zijn van mijn pleidooi – vanwege de psychologische consequenties, bedoel ik.’

‘Oké. Nou ja. In navolging van de grote Dostojevski zette deze speelbal van de winden op het kansspel in om de macht over zijn eigen leven te verhogen.’

Hij kijkt geïrriteerd op. ‘Poëet. En nu in gewoon Nederlands zodat ik het ook kan begrijpen.’

‘Sorry, Wiersma. Ja, het is gesneden koek. Kijk, vanwege de recente economische crisis in het Verre Oosten en Latijns-Amerika waren astronomische kapitalen vrijgekomen en werden aandelen eind 1999 als een aantrekkelijkere investering beschouwd dan bijvoorbeeld obligaties. Elke boerendochter met een ‘internetidee’ werd door de Boerenleenbank omhelsd als een potentiële ‘futuuroloog’ of ‘goeroe’, en kon zonder bedrijfsplan of aantoonbare ervaring zomaar over enorme startkapitalen beschikken, wat leidde tot een wildgroei van dotcombedrijfjes. Een windhandel in illusies. Die Nasdag Composite, de welvaartgraadmeter van het Wilde Westen in New York, brak record op record. Aandelen van technoreuzen als Yahoo, Nokia, Softbank en Amazon.com waren dat jaar met 1300 tot 1500 procent gestegen!’

Wiersma blijft aandachtig luisteren. ‘*The fear of missing out?*’

Ik knik en zeg: ‘Exact. Het was *the fear of missing out* die iedereen naar de rand van de afgrond joeg. Nou ja, bijna iedereen dan. Kay zit bijvoorbeeld nog altijd goed in de slappe was. Maar sommige dotcommiljonairs vergokten hun voltallige fortuin.’

‘Maar die deden ook gekke dingen, toch? Een collega van mij zat ook in die windhandel destijds, en hij gaf het ene dolle feest na het andere.’

‘Toen ik dit inzag... In januari 2000 nam ik alweer ontslag bij het uitzendbureau en zocht samen met Kay en zijn ‘afgod’, dr. Kondratiev, voortaan financiële zekerheid in steeds grotere risico’s. Wanneer Kay en ik ons niet op decadente beursfeestjes bevonden, hingen we als onafhankelijke daytraders nachtenlang achter onze laptops om de idyllische stijgingen van de index van de Hang Seng en de Japanse Nikkei in Azië te volgen. Als we niet bij elkaar waren, communiceerden we urenlang met elkaar via Yahoo’s voicechat.

“Kijk, Art. Op de Nikkei komt de bodem in zicht. *Stochastics* bij de nul-band.”

“Mooi, maar tikje verdacht nog, Goudzoeker. Matig volume. Durf nog niet. Jij?”

“Wel. Overal groene balkjes en groene regels in de *position manager*. Nu erin, Art! Nu of nooit.”

‘Werkelijk? Spraken jullie op deze manier met elkaar?’ vraagt Wiersma beduusd.

‘Jep. Zo ging het iedere nacht. Vanuit mijn legergroenkleurige Chesterfield-stoel in zijn kantoor kocht en verkocht ik fantoom geld met software van Cyber Trader,

alsof ik mijn leven lang niets anders had gedaan. Het knetterende gevaar trok ons aan als een mot tot de lamp, Wiersma. De spanning rookten we weg met exotische sigaren, en teleurstellingen – áls die zich al aandienen – spoelden we weg met Il Pino di Biserno, een verrukkelijke blendwijn van Merlot. Volledig in balans met zichzelf.'

Af en toe krabbelt mijn raadsman wat op zijn kladblok. Vermoeid kijkt hij op. '*Skip the details*, Turo. Alsjeblieft.'

'Wil je het nou horen of niet?'

'De korte versie, graag. De tijd dringt.'

'Oké. Nou. Toen de Nasdaq mij rijk begon te tikken, was ik in staat om mijn Renault in te ruilen voor een Jaguar, en ik kon eindelijk achter het strand in Scheveningen een behoorlijk appartement betrekken met uitzicht op zee, zodat ik na een uitputtende dag samen met Nabokov en een snuif in de jacuzzi kon verdwijnen of de zalige kunst van het nietsdoen kon bedrijven als een prins of een oplichter.'

Kay meende echter dat de feeststemming spoedig bedorven zou worden omdat in de Nasdaq Composite patronen ontstonden die parallel liepen met de tulpenbollenhousse uit de zeventiende eeuw. Volgens hem waren de verwachtingen van investeerders ronduit irrationeel en maakten internetbedrijven nauwelijks winst. Spottend noemde hij het toen al 'The Super Soap Bubble Cyclus Part. 6.0'. En hoewel hij de term sindsdien regelmatig zorgvuldig in zijn mond nam, afwoog en opdiende, weigerde ik naar hem te luisteren. In plaats daarvan pompte ik juist de complete erfenis van papa tot aan de laatste cent in technoaandelen. Ik wilde het snel! Ik wilde het nu! Ik wilde groots, meeslepend leven om er later groots en meeslepend over te kunnen schrijven.'

Mijn advocaat leunt op zijn linkerhand terwijl hij cirkeltjes trekt om de aantekeningen op zijn kladblok. 'Als ik het zo hoor, dan had je net zo goed alles in het casino kunnen verkwanselen,' verzucht hij.

'Simpel: ik stond en sta voor mijn principes, Wiersma. Ik wilde wraak. Mijn oplichtingsescapades zijn in wezen een langdurige wraakoefening.'

Met open mond staart hij me aan. 'Da's echt compleet bizar... Laat ik dat maar niet meenemen in mijn pleidooi.'

In gedachten hoor ik jou, Luna.

Je liegt.

Je dreigt.

Je verdraait situaties.

Ik fileer je.

Ik haat je.

'Luister, Arthur, de manier waarop jij je ervaringen in de beurswereld beschrijft, klinken eerder als het betoog van een adrenalinejunk dan een tactische belegger. Maar goed, het is wellicht wel van belang. Ik bedoel, het heeft het fundament gelegd voor jouw oplichtingsloopbaan. Misschien is er sprake van een persoonlijkheidsstoornis. Misschien moeten we dat laten onderzoeken...' Zijn stem beeft van cynisme. 'Jouw slachtoffers willen bloed zien,' zegt hij geagiteerd, 'bloed en wraak. En wraak, jongen, dat is de explosieve aard van de mensheid.'

‘Woorden, woorden, woorden. Niets dan adem!’ verzucht ik, David Hume heimelijk erend.

‘De afgelopen tijd wordt er niet mals omgegaan met oplichters, hoor,’ bries hij, terwijl hij aan zijn neus plukt. ‘Reken er voorlopig maar niet op dat je vrijkomt. Ze laten je gewoon drie keer dertig dagen zitten. En de vermissing van dat vriendinnetje van je...’ Hij neemt snel een slokje water. ‘Dat helpt ook niet bepaald mee.’

Als hij afscheid neemt, geeft hij me een stevige knuffel.

Vrijdag 27 augustus 2004

*Beautiful scarlet
Summer’s really gonna hurt you.*

Diplo / ‘Summer’s Gonna Hurt you’ / 2004

Het is 17.48 uur.

Mijn cel biedt uitzicht op de skyline van Maastricht. De Sint-Pietersberg en de fabrieken van de ENCI lossen op in de avondnevel. Ten oosten van de horizon is de oneindige verkeersstroom op de A2 te zien, bijna als een tranceachtig verschijnsel. Hier in Overmaze verstrijken de dagen zo traag en betekenisloos dat je er compleet door vergeestelijkt. Maar dat is geen penitentie voor een literaire wapenvoerder.

Er is niets veranderd aan mijn stad en toch bestaat alles vanavond op een andere manier. Een wolkendeken heeft Limmel, een wijk aan de buitenkant van Maastricht, in een Bijbelse duisternis gehuld. Mijn cel is zo warm als een reptielenhuis. Het donkerblauwe gordijn voelt aan als een kolenkachel.

Het is 17.48 uur.

Via mijn luchtrooster stroomt de geur van de zomeravonden uit mijn jeugd binnen: van sloten en meren, en van bossen waar tijdens de lente soms hondsdolheid heerste. Het vermengt zich met cannabis en wrange oploskoffie. De gedachte dat er een eind is gekomen aan de plicht te moeten (over)leven, van een leven van permanente vlucht, van die eenzame tocht langs kroegen, criminelen en lege hotelkamers – die gedachte biedt troost. Mijn buitenkantleven is plotseling heel klein geworden. Over mijn binnenwereld valt heel wat meer te vertellen, want alleen daar bloeit nog wat.

Als ik op mijn wekkerradio kijk, is het nog steeds 17.48 uur. De tijd lijkt te zijn ingestort. Mijn gedachten dwalen af naar mijn gesprek met Wiersma vanmorgen en naar onze begindagen in het bijzonder. Het moment is gekomen voor zelfconfrontatie.

Mijn handen trillen zodra ik je *judicium capitale* uit een archiefmap tevoorschijn haal.

Art,

Voor mij is de tijd gekomen om je eindelijk – vanuit een afstand – duidelijk te maken wat er allemaal mis is gegaan en nog steeds gaat. Je zal nooit

veranderen. Maak dat jezelf en de anderen niet wijs. Je zwelgt in continu zelfmedelijden en je laat je leiden door jouw waarheid. Accepteer dat er mensen zijn die dat niet pikken. Je kan niet altijd leven met gedachten waarvan elke zin begint met 'ik'. Let wel, het is jouw werkelijkheid. Jij maakt jezelf belangrijk. Niet ik. Niet de anderen.

Voordat ik werd opgenomen had ik al geen leven meer, geen vrienden, geen toekomst, geen idealen. Nu weet ik dat ik al anderhalf jaar geen leven meer had.

Jij hebt geen idee waar ik doorheen ben gegaan tijdens onze relatie. Ook al zal je het nooit toegeven: je gebruikt, misbruikt en zuigt mensen leeg om er zelf beter van te worden. Toen onze relatie begon, was ik amper zestien. Hoe heb je het in je hoofd gehaald om een serieuze relatie te beginnen met iemand van zestien? Ik vond mezelf op dat moment buitengewoon volwassen. Nu weet ik wel beter.

We zijn nu verder in de tijd. Ik ben gegroeid. Door schade en schande wijs geworden. Wij zijn niet uit elkaar gegroeid, zoals jij denkt. Ik heb gewoon op een zeker moment, toen ik niet meer bang voor je was, voor mezelf gekozen. Maar ik kan/kon lullen wat ik wil(de). Je zult het nooit begrijpen.

Je liegt.

Je dreigt.

Je verdraait situaties.

Je lijdt aan pseudologia fantastica.

Je bent ziek.

Jij hebt altijd het gevoel gehad dat ik de baas was geworden terwijl ik anderhalf jaar niets anders heb gedaan dan me conformeren aan jouw totaal gestoorde gedrag. De consequenties zijn nog altijd zichtbaar: ik hecht geen waarde aan seks, durf niemand te vertrouwen en weet niet hoe ik een waardige relatie met iemand opbouw.

Je zult nooit weten hoe het is om constant op je hoede te moeten zijn. Altijd bang voor iemands reactie. Bang om te moeten spreken. Bang om jezelf te zijn. Bang. Bang. Bang. Pas nu realiseer ik mij dat ik altijd bang voor je ben geweest. Al je dreigementen: 'ik ga zelfmoord plegen als je me verlaat', 'ik ga je moeder bellen', 'ik maak je kapot', 'ik verwoest je leven'. Om over je fysieke mishandelingen nog maar te zwijgen!

Ik zal nooit van je loskomen (in de meest negatieve zin van het woord). Je hebt meer krassen op mijn ziel achtergelaten dan mijn vader. Ik heb alles gegeven wat ik in me had: ik heb naar je onzekerheden geluisterd, heb je verhaal gehoord, ben braaf elke week op komen dagen. Ik heb mijn leven voor je opgegeven. Ik heb – tevergeefs – anderhalf jaar de illusie gehad dat ik iemand

zoals jij zou kunnen veranderen. Mijn excuses daarvoor. Ik neem absoluut wat dat betreft alle verantwoordelijkheid op me.

De reden voor mijn afscheidsbrief is mijn bevrijding. Ik schrijf je niet omdat ik je mis of van je hou (integendeel), maar omdat ik bang ben dat de geschiedenis zich herhaalt.

Luna

Zoals je ziet, maak ik dankbaar gebruik van de transcripties die ik uit onze opgenomen conversaties gedistilleerd heb. Het is materiaal dat jarenlang in bezit is geweest van justitie en dat nu pas aan me teruggegeven is. Uit het puin van een geschiedenis kunnen soms verborgen, onopgemerkte details naar boven komen. En daarom ga ik nu, met behulp van onder andere mijn oude dummy's, toch nog aan die gewraakte afscheidsbrief aan jou beginnen. Maar je woorden branden als turf.

Het waren toch echt jouw vingers die mij begonnen te verkennen die avond, Luna. Jouw vingers. Niet de mijne! Achteraf gezien had me dat natuurlijk argwanend moeten maken. Normaliter moest ik bedelen om seks als een zwerver om geld.

De avond na onze flitsontmoeting in de Rode Hoed vroeg Kay me plotseling of ik jou thuis wilde ophalen. Omdat ik geen zin had om te rijden, bestelde ik een taxi.

Tegen de tijd dat we de ringweg opreden, drukte jij ter hoogte van de afslag RAI-Rivierenbuurt opeens je koele tong in mijn mond. Het was alsof jouw liefde als een stroomstoot door me heen schoot. Alles in mij trilde van poëzie. Je inspecteerde je profiel in de binnenspiegel, maakte je blonde haar vast in een paardenstaart, en stiftte je lippen.

De chauffeur keek jaloers toe.

'Waar willen jullie eigenlijk heen?' stotterde hij. Jullie blikken bleven even in elkaar haken.

'Naar het Damrak,' antwoordde jij kil. Met een duivelse blik in je ogen bracht je mijn hand onder je rokje: 'Voel eens?'

Geschokt stuitte ik op het nat tussen je benen. Je had goddomme een gat in je slipje geknipt en lachte obsceen. De chauffeur kon zijn ogen niet van ons afhouden.

Niet lang daarna stormden we de AEX-arena binnen. We baanden ons een weg langs handelaren in felgekleurde jasjes, de UPC-stand waar Kay en je moeder zich bevonden en sloten ons op in een vrouwentoilet. Met de oorlog van de economie op de achtergrond onderwierp jij mij aan een fellatio – je specialiteit. *The fuck of the century* volgde. Toen je klaarkwam, stroomden de tranen over je wangen.

Het was een vrijdagmiddag in december 1999, 17.29 uur. Mijn leven was opnieuw begonnen.

'Jij bent he-le-maal koekoek, Art!'

Een paar dagen later biechtte de Goudzoeker onverwacht op dat ons liaison onder zijn auspiciën heeft plaatsgevonden, de ploert.

'What the fuck?! En ik heb me naar hem toe nog wel schuldig gevoeld,' hoorde ik mezelf nog tegen je zeggen. Je drukte een kus op mijn lippen die zo gemeend en nat was dat ik hem zelfs nu nog kan voelen, lieverd.

'Boeien. Ik wilde het zelf ook hoor,' gaf je toe, en je liet je hand krachtig met de mijne verstrengelen. 'Toen ik je voor het eerst in levenden lijve zag, begon ik te

shaken... Ik kreeg geen lucht meer... Je bent in werkelijkheid zoveel mooier dan op de foto.'

'Foto?'

'Kay heeft me weleens een foto van je laten zien. Ik vind je mooi, Turo. Dat is meer dan knap... Ik vind je levensmooi. Dus mij maakt het niet uit dat hij ons manipuleert. Ik ben al lang niet meer zo goed geneukt.'

Ik slaakte een zucht van opluchting.

Hand in hand liepen we de stad in en lieten ons insluiten door de avondschemering van december 1999. Je droeg je kobaltblauwe vleermuisrok met zwarte nylonkousen en zwart-witte Nikes eronder. Ik in mijn Hugo Boss-(maat)pak.

Jij wees naar de klok boven het Paleis op de Dam. 'Kijk, over minder dan dertig uur storten we ons in de armen van het nieuwe millennium,' merkte je op. 'Het begint nu toch te kriebelen, nietwaar?'

Opgewonden legde je uit dat je al je bizar ogende kleding zelf maakte en dat de rococo een bron van inspiratie voor je vormde. 'Ik weet zeker dat ik toen geleefd heb als een Élisabeth Vigée-Le Brun of als een ultiem verleidelijke muze van de prerafaëlieten. Je moet mijn Alaïa-korset eens zien. Ik denk dat dat mijn meest sexy item in mijn garderobe is. Het maakt alles heet.'

Amsterdam hield zijn adem in. Dikke paars-zwarte wolken hoopten zich dreigend op boven Magna Plaza en de Albert Heijn. Verstopte gangen en immens lange wachtrijen voor de kassa's – Nederland leek massaal aan het hamsteren geslagen te zijn uit angst voor de millenniumbug. Op onze jassen viel neerslag die het midden hield tussen regen en natte sneeuw. Om het plaatje af te maken, rookte je Davidoff Menthol Light-sigaretten waardoor die arrogante, vroegrijpe, gom kauwende, uitgekookte lolita in mijn geest opwolke. Flauwe echo's van Nabokov.

Als een stel verliefde pubers renden we hand in hand over de Dam, door de smalle straatjes en over bruggen tussen de grachten waar de fietsers luid klingelend tussen ons door zwenkten, totdat we in café De Zwart belandden, dat beruchte schrijvershol aan het Spui waar de Nederlandse *fine fleur* van de literatuur en journalistiek zetelde. De Zwart was geen grand café vol *tables rondes*. Geen fancy club met open haard, stijlvolle sigaren rokende mannen en *brands*, maar *the place to be* om gelijkgestemden te ontmoeten.

We bestelden Baileys met ijs en een rietje waaruit we samen dronken – beiden vanaf onze eigen kant van de tafel – en namen elkaar minutenlang vol bewondering op. Na een half uur beseften we dat we vijftig jaar nodig zouden hebben om bij te praten. Nog eens een uur later waren dat er minstens honderd geworden. Onze conversatie danste op de beats van deejay Roelofsma's Supperclub 1. *La salle neige*; het nummer 'Honey' van Tosca in het bijzonder.

'Op school – Atheneum, Het Sweelinck in Amsterdam – ben ik afwisselend competent en absent,' vertrouwde je me toe. 'Ik ben een mediakind. Altijd geweest. Mijn moeder heeft jarenlang voor de Amsterdamse tv-zender AT5 gewerkt, dus die heeft mij altijd overal mee naartoe genomen. Rode lopers. Camera's. BN'ers. Studio in, studio uit. Dat heeft me als beginnend actrice natuurlijk heel blasé gemaakt. Mijn hele leven staat op Kodak Super 8.'

'Is dat niet zwaar dan? Acteren? Op jouw leeftijd?' wilde ik van je weten.

Je liet je Davidoff Menthol-sigaret tussen je duim en wijsvinger balanceren en zei: 'Acteren is alleen vet als mensen niet doorhebben dat je acteert.' Je lachte schuin.

Het gerinkel van een geelverlichte tram vulde de stilte tussen ons.

Net als ik droomde je van een kunstzinnig leven, maar raakte je van tijd tot tijd in de greep van een depressie. Om zo'n vloedgolf voor te blijven, wilde je je zoveel mogelijk aan je diepste verlangens overgeven: acteren en fashion. Net als de muze van Andy Warhol, Edie Sedgwick, poseerde je naakt voor upcoming kunstenaars en liep je modeshows door de hele Benelux. Je smachtte ernaar je acteerskills naar een hoger plan te tillen en legde geld opzij voor een universitaire opleiding aan de New York Film School, waar Lee Strasberg zijn fameuze methodacting ontwikkeld had.

'Je speelt niet iemand, je wordt iemand,' benadrukte je. 'Maar emotioneel gezien is het slopend. Dat gegoochel met identiteiten is bloedjelijk. Je kunt gaan twijfelen aan het beeld dat je van jezelf hebt. Ik lees veel over zen. Beoefenen doe ik het niet, maar ik vind het intrigerend dat het ego, het 'zelf', een illusie zou kunnen zijn. Dat voel ik dus sterk bij methodacting. Maar ach, ik maak me geen illusies hoor, die acteermethode komt hier niet veel voor.'

De Nederlandse film is sowieso op sterven na dood. Ik word er echt fucking gek van, jongen. Experimentele films worden hier nauwelijks gemaakt. Filmmaatschappijen denken vooral in termen van doelgroepen en formats. Net als Hollywood is de Nederlandse cinema voortdurend bezig om de wereld tot begrijpelijke proporties terug te brengen. Voor elk idee of scenario moet je hier nederig bij de fondsen door. Hoeveel meesterwerken je ook gemaakt hebt. Kijk maar naar Theo van Gogh. Dat heeft hij niet verdiend. Echt niet tof, gewoon. Zodra ik achttien ben, ben ik pleite hiero.'

Op dat moment klonk dat nog lichtjaren ver weg! Maar bij hooggeboren zielen zoals jij wachtte de dapperheid niet op het getal der jaren.

Een raam bood uitzicht op de Heisteeg, nauwelijks twee armlengtes breed. In de tussentijd was de duisternis onopvallend binnengekropen. Een van de obers begon kaarsen aan te steken. Buiten op de billboards werd het jaar 2000 in knipperende neonlichten aangekondigd. Dit was het uitgelezen moment om jou uit te leggen waarom ik ons gesprek opnam met een memorecorder.

'Ah, dus je gebruikt me gewoon voor je boek?'

Ik knikte. 'Onder andere.'

Je maakte een wegwerpgebaar en zei: 'Boeien. Ik gebruik jou ook.'

Aan de bar brachten Harry Mulisch en A.F.Th. van der Heijden een toast op de literaturreluur uit. Je bevestigde dat je moeder, ondanks haar linkse fanatisme, deel uitmaakte van Kays hofhouding als personal assistant en dat zij daarnaast als freelance-assistent voor Column Film werkte, het productiebedrijf dat Theo van Gogh onlangs samen met Gijs van de Westelaken had opgericht. Haar ambities wierpen echter een schaduw over jullie *privéleven*, want er was in tijden geen splintertje genegenheid aan jou getoond. En je vader, die je omschreef als 'een psychoot,' was een paar jaren geleden plotseling van de aardbodem verdwenen. Niemand zal het ontkennen, lieve schat, dat jouw jeugd 'een spoedcursus volwassen worden' was geweest.

We verlieten De Zwart en liepen dwars door de miezerregen via de Kalverstraat naar de Supperclub. Je bestelde twee breezers. Jonge studentes, de een nog aantrekkelijker dan de andere, stonden met Bacardi Breezers in hun hand, rookten sigaretten en dansten verleidelijk op het nummer 'Honey' van Tosca dat door de speakers pompte.

Uiteraard kon je affaire met onze lolitaverschalker niet onbesproken blijven.

‘Kay probeert me seksverslaafd te maken.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Hij heeft overwicht.’

‘En overgewicht.’

‘Dat ook,’ lachte je. ‘Maar het is niet gemakkelijk om me van hem los te maken.’

Naast ons stond een jongen wild met een meisje te zoenen. Hij drukte haar tegen de muur en klemde haar handen boven haar hoofd terwijl zijn andere hand onder haar rokje gleed. Verheugd keek je me aan, bracht je mond naar mijn oor en fluisterde: ‘Dat vind je wel op, hè?’

Ik voelde de spanning in mijn lijf toenemen. ‘Ik ben wel een beetje een vieze gluurder, ja.’

Je knikte en lachte schuin, rook uitblazend. ‘Dat dacht ik al.’

‘En ik vind het heet dat ze zo in elkaar opgaan.’

Het meisje sloot haar ogen van extase. We tongden met open ogen waarbij we naar hen bleven kijken.

‘Hij domineert haar,’ zei je, hoorbaar opgewonden. ‘Wist je dat Kay mij ook op een 9½ Weeks-achtige manier behandelt? Dat is een fetisj van mij – me laten misbruiken. Kay is veeleisend. Hij neemt geen genoegen met “nee”. Zijn wil is uit een ijzeren wet gesmeden.’

Ik wist niet of ik moest lachen of huilen. Kelis’ ‘Caught out there’ vulde de dansvloeren om ons heen.

Een blonde lok om je vinger heen draaiend, voegde je er teleurgesteld aan toe: ‘Maar goed, jij bent geen Dom zoals hij. Dat heb ik allang gezien.’

Zucht! De tegenwoordige metroman was verdomme genoodzaakt om zijn machismo tot onnatuurlijke hoogten te stuwen: te lief, te zorgzaam, te soft. Omstreeks het nieuwe millennium betekende dat opeens ‘sullig’, oftewel: ronduit verdacht. Een onderdanige van mijn kaliber moest genegeerd worden.

Indringend keek je me aan: ‘Misschien moet ik jou dan maar aan mij onderwerpen.’

Ik voelde gelijk een intense opwinding opkomen. Je won terrein, Luna. Stap voor stap. Toen ik eraan dacht hoe je me zou vernederen, ging mijn hart als een razende tekeer.

We dronken Baileys, die me liet verlangen naar de exotische lome oorden waarnaar ik soms verlangde nu het nummer ‘Sparks’ van de Scandinavische band Röyksopp ons overspoelde.

‘Meen je dit nou, of is dit weer zo’n staaltje methodacting van je?’

Zonder mijn vraag te beantwoorden, wendde je je gezicht naar me toe. Je lange, blonde naar Palmolive geurende haar viel als een gordijn tussen ons in. Met onze hoofden een kwartslag gedraaid, begonnen we nat en heet te kussen.

‘Jij weet heel veel,’ zei jij na afloop. ‘Je wéét alleen nog niet dat je weet.’

‘O? En hoe weet jij dat?’ Secondelang keek ik in je veelzeggende ogen.

Toen zei je: ‘Jouw genen spraken tegen mij.’

Je was een meisje dat ongemerkt onder je huid kroop, en er niet meer onder vandaan te halen viel. Maar dat realiseerde ik me toen nog niet.

Zondag 29 augustus 2004

Het is 22.29 uur.